

Kermis

Het kon niet alle dagen zondag zijn. Vandaag wel, dat moest er dus weer om doen. 't Is trouwens iedere week hetzelfde, 't zou nen ouden hond verleên. Deze week was het *niet* hetzelfde. D'er zaten er namelijk meer te blazen in de kiosk van de Koninklijke Harmonie De Lustige Vrienden dan op de fietsen van de iets minder koninklijke WTC Oeselgem Ontspanning Bevredigt *Vive La République*.⁽¹⁾

Zij die er dan wel op zaten zullen wellicht meer geblazen hebben dan die in de kiosk, zeker als ge dan vergelijkt met die gendarm met zijn stokje of dat madammeken op haar xylofoon. Maar zeg nu zelf, wie maakt er nu dat soort vergelijkingen.

Ondertussen waren wij al met bekwame spoed vertrokken, de heuvellanden in, met een zwier als reden wij gestaag bergaf in plaats van bergop. De zon scheen, en de wegen lagen er goed bij. Maar.

Dat Wim een kalf is, hebben wij in deze rubrieken al tot in den treure moeten uitleggen. Wij kunnen het niet helpen, en we kunnen het niet genoeg kond maken ter heil meniggeen's ongemak. Maar schaad het niet, het baat in elk geval niet. Want last hij daar niet (weer) efkens een paar kilometers kasseien in, daar waar de gewone mens zich verheugt op een aangenaam lopend stuk brede asfaltweg?! Hij zet zich dan op kop, geeft er nen snok aan gelijk John Massis aan zijn treinlocomotief, en schart eens aan zijn St-Jacobsschelp, die – zoals bij échte Compostellagangers en –gangsters – niet onderaan zijn zadel hangt te bengelen, maar ergens vooraan zit. Zoals bij karateka, alsof Wim (terecht) steeds op e.e.a voorbereid is. En wij moeten maar zien te volgen. Dat dokkeren over die kinderkoppen is niets, 't is maar dat dat de *jus* uit de billen zuigt als een tempelier aan 't wijnvat na veertig dagen vasten in de woestijn.

Voor de rest geen klagen. Tot een ander doortastend wielerlid het bekwam om een wreed lang stuk wreed vals plat naar Bellegem aan te vangen op zijn buitenplaat, en met de kilometriek boven de 33. Onze voorzitter kon het lijden van deze jongen hier niet lang aanzien, kwam ootmoedig naast uw dienaar rijden, en begon een keuveltje te kletsen. Ongemeen boeiend werd het toen hij omstandig uitwijdde over de slag van Gavere, terwijl uw dienaar zowat de binnenkant van zijn zeemvel zag.

“Onthoudt dat goed, jongen,” spark hij op vaderlijke toon, ondertussen alachter van 15 naar 13 schakelend en respectloos negerend dat ondergetekende *zijn* vader kon geweest zijn en ware het niet dat wij daarvoor misschien 10 jaar te laat geboren zijn, “Gavere, 23 juli 1453. Binnen drie weken is't zover...” Zijn ogen blonken alsof ie er zelf bij geweest was, en hij de geur van het buskruit nog vers in de neus had.

“Was dat niet in Semmerzake ?” Uw dienaar kent evenveel van geschiedenis als van provinciale reeksen Grieks-Romeins worstelen in Azerbeidzjan – vanwaar ene zekere Rovshan Bayramov het in 2006 tot vice-wereldkampioen had gebracht in de categorie -55 kg mede dank zij het feit dat hij het jaar voordien (in 2^e provinciale dan nog!) Zviad Bidzishvili en Vitaliy Rahimov tijdens een triootje de nek had gebroken met een dubbele *count out* (CO) of met andere woorden een krachtige CO2 uitstoot – maar op gebied van aardrijkskunde durven wij wel eens ons gokje wagen. Dat dat ons op dat eigenste moment een

klaplong opbracht en een hartslag in de buurt van het wereldrekord *Hartkakken* – nog steeds op naam van de ongenaakbare A.V. uit O. – was in zo'n omstandigheden bijzaak. Cultuur, dáár gaat het over, al is dat volgens Jan H niets anders dan *lifestyle*. Dat zegt Jan H, en hij kan het weten. Jan H is in dit geval niet de sloeber van de pelgrims, een levende invitatie om iets aan of met *lifestyle* te gaan doen, maar ene zekere Jan Hoet, van wie gezegd wordt dat hij royalist is geworden vanwege een vermeende scharrel met (toen nog) prinses Paola.

Boven, in Bellegem, wachtten de anderen doodverveeld op de twee Godot's, verslikten zich in hun ergernis, en gaven er een lap op om het geleden tijdsverlies te recupereren... Wat wonderwel lukte, want we waren nog net op tijd om ijlings weg te kunnen springen voor De Grote Vrachtwagens Karavaan die niets ontziend Oeselgem centrum op stelten joeg. Om te bekomen dan toch maar even naar de kiosk gaan luisteren, waar de plaatselijke harmonie een schijnbaar vlak parcours aan het afwerken was.

---oooOOOooo---

- (1) Omdat onze Voorzitter nogal wat connecties (m/v) heeft in New York, San Francisco en Oklahoma City hebben wij de eerste paragraaf laten vertalen door Microsoft®Translator, bij wijze van voor deze mensen een tip van de sluier op te lichten over waarmee onze Voorzitter zijn tijd passeert. En nog niet eens op pensioen zijn. Hier gaat Bill Gates in simultane vertaling :

"It could not all days are Sunday. Today, however, that there had to do so again. 't Is the same every week, 't would nen ancients dog verleên. This week was not the same. There were namely more to blow into the kiosk in the Koninklijke Harmonie The Merry Friends than on the bikes of the slightly less Royal WTC Satisfies Relaxation Oeselgem Belgium Vive La République."